

faa endelig Bevis for Ret til fast Ansættelse. Det vilde jeg forstaa langt bedre, end om man paa et saadant Lærestadium slog ham ihjel. Det er den rette Maade at komme til Erkendelse af, om vedkommende har pædagogisk eller praktisk Færdighed eller ikke. Jeg skal ikke forfølge dette Spørgsmaal videre, det har jeg ingen Ret til, og jeg forstaa, at den højtærede Formand har sagt, at dette Spørgsmaal egnede sig mere til en særegen Behandling. Jeg skulde heller ikke være kommen ind derpaa nu, naar ikke dette Spørgsmaal fra første Færd af var fremsat af den ærede første Lærer (Berntsen), men naar der ikke er særlig Besjættelse til at komme ind derpaa her, tror jeg, at den ærede Formands Liberalitet i dette Tilfælde ikke har staaet. Der er dog fra de Talere, der have haft Ordet, nedlagt en Protest imod en Fremgangsmaade mod de unge Elever ved sidste Skolelærereksamen og en Protest mod den Forgubelse af Pædagogikken og „praktisk Færdighed“ som Eksamenssag, der nu skal sættes i System.

Taug: Det er blot et Par Ord, jeg skal tilføje. Jeg er enig med de ærede Talere, der have sagt, at der er tilføjet en hel Del af de unge Mennesker, der vare oppe til Skolelærereksamen sidste Gang, en stor Uret, og jeg vil sige, at det ville være retfærdigt overfor alle de Elever, der ere dimitterede fra de fgl. Seminarier — jeg taler ikke om de private — til Eksamen, og som Forstanderne ved de fgl. Seminarier have erkendt, burde have første Karakter eller en meget stor anden Karakter, men som man ikke desto mindre gif hen og slog ihjel, om man gav dem en Understøttelse til at læse om i Nar. Det vilde være uretfærdigt, om man ikke gav dem en saadan Understøttelse, thi de kunde ikke andet end gøre Kegning paa, at de skulde have deres Eksamen. I tidligere Tider, for et Par Hundrede Nar siden, da Straf var meget i Mode, brugte man, naar Eleverne ikke kunde deres Ting — det var voksne Elever, man havde i Skolen — at undersøge, om det var Læreren eller Elevernes Skyld, og naar det viste sig, at det var Læreren Skyld, saa skulde Læreren frem for Lærerrædet og have Brygl, men Eleverne ikke. Her er altsaa Eleven fuldstændig uskyldig; han gif op i god Tro til

hvad Læreren havde sagt, og Seminarielæreren var i god Tro til Lovet. Men hvem gif det ud over? Det gif, som der er sagt af foregående Talere ud over Eleverne, og derfor finder jeg, at dersom man vil gøre noget ud af denne Sag, burde man se at formaa den højtærede Kultusminister til at foranledige, at alle de Elever, som sidste Nar gif op til Eksamen ved de fgl. Seminarier, og til hvem Forstanderne og Lærerne have sagt: Du burde have første Karakter, og du burde have anden, men som være faldne igennem til Eksamen, fik Hjælp i Nar til at læse om igen. Det er en stor Uretfærdighed mod Husmanden og Smaamanden, der sidde hjemme i deres Hus og — jeg kender flere saadanne Tilfælde — spise hart Brød for at faa noget at hjælpe deres Søn med, og som tro, at nu bliver han frelst, men i Stedet derfor gaar man frem med saadanne Eksamenskunster og slaar ham ihjel.

Frier: Maa jeg bede om Ordet?

Formanden (Høgsbro): Vi ere desværre komne aldeles bort fra Lovforslaget, saa hvis det ærede Medlem vil tale videre om Eksamenkommissionen, maa jeg ønske, at han vilde frasælbe Ordet.

Frier: Saa maa jeg frasælbe Ordet. Det var det, jeg vilde tale om.

Da ingen yderligere begærede Ordet, var Forhandlingens sluttet.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling
vedtoges uden Afstemning.

C. Ravn: Jeg tillader mig at foreslaa Lovforslaget henvist til det Udvalg, der er nedsat angaaende Ordningen af statistisk Bureau.

Berg: Det er ikke for i dette Tilfælde at forsøge en forgæves Protest mod det ærede Medlems Forslag, at jeg begærer Ordet, men det er for at benytte Lejligheden til at faa at vide, hvad Udfigt disse Forslag have, der